

olle lege



Farnost sv. Tomáše. Praha 1. Září 2017, r. XXI. č. 231

„Stvořil jsi nás pro sebe, a neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě“ (Sv. Augustin)

In memoriam

P. Antonio Francisco Rivas González, OSA
(6.5.1968-1.8.2017)



„Jsem velmi vděčný Pánu Bohu, že vedl můj život sem do Prahy, že ho můžu prožívat s vámi. A prosím o modlitbu, protože mi toho ještě hodně chybí; je mnoho co dělat, co se naučit a co zlepšovat.“

(P. Antonio v Tolle Lege, květen 2017)

„Projevujte si lásku „

Ten den, co se to stalo, jsme se koupali ve stejném moři - v Atlantiku, v Normandii. Chodila jsem po pláži, sbírala mušle a obdivovala krásu a sílu moře... Druhý den přišla ta zpráva.

Něco jsem si pak pro sebe ujasnila - když mi začalo docházet, že ta zpráva je pravdivá: že vztahy jsou to nejdůležitější, co člověk může mít; že nemá zanedbávat své přátele, dokud je má; a že je škoda každého dobrého a laskavého slova, které nebylo vyřčeno.

Když jsme pak se sborem zpívali na mši sv. za Antonia, který byl také nějakou dobu členem sboru, my, co jsme ho znali víc a déle, jsme se při pozdravení pokoje místo podání ruky začali objímat. Byl v tom pro mě zároveň tak trochu jakýsi vzkaz: "Tohle dělejte. Mějte se rádi, projevujte si lásku, nestyďte se za ni." - Kéž to dokážeme.

Eva

Velké srdce

Mezi nesčetnými aktivitami P. Antonia nelze opomenout jeho účast v augustiniánské fraternitě otce Víta Marečka, kterou – v návaznosti na svého předchůdce - obnovil a založil před 15 lety. Stal se duchovním vůdcem fraternity a věnoval se jí s mimořádnou péčí. Snažil se nás přivést k hlubšímu poznání Pána, v duchu augustiniánské spirituality. Přípravoval neúnavně texty pro meditaci, rozjímání, vykládal obtížné pasáže (v uplynulém období jsme se věnovali pod jeho vedením Vyznání sv. Augustina). Věnoval pozornost i aktuálním problémům a byl vždy připraven nás vyslechnout a pomáhat.



Neustále zdůrazňoval, co znamená být augustinián, přátelství, sdílení, komunita. Před dvěma léty jsme na fraternitě probírali poznání osobních darů a jejich význam pro formování a rozvoj komunity. Součástí bylo i hodnocení jednotlivých členů všemi ostatními, byli jsme omezeni pouze na vyjmenování tří vlastností ze seznamu. P. Antonio byl všemi hodnocen jako velkorysý, disciplinovaný, ušlechtilý. K tomu bychom mohli přidat řadu dalších kvalit – především vysoká odpovědnost, trpělivost, skromnost, smysl pro humor. Antoniovo nepokojné, velké srdce sice dotlouklo v tomto světě, ale spočinulo v Pánu. A doufáme pevně, že se s ním opět setkáme.

Jiřina K.

Děkujeme, Antonio!

Bůh nás často překvapí, a my máme dojem, že ničemu nerozumíme. Smrt Antonia nás nenašla připravené a těžko se s tím smiřujeme. Ale žijeme, jako věřící, v naději a jistotě, že Bůh vždy chce to nejlepší pro každého z nás.

Antonio zemřel v úterý 1. srpna 2017 v Santanderu (Španělsko) ve věku 49 let, po 25 letech kněžství a 31 letech řeholního života.

P. Antonio zůstane v paměti každého z nás jako velmi usměvavý, radostný a obětavý kněz, který, jako dobrý pastýř, se staral o každého člověka, který k němu do života přicházel s jakoukoli prosbou. Rozdával svůj čas, energii a úsměv. Snažil se prožívat každý okamžik jako velký dar od Boha. Byl jako ten věrný služebník z evangelia, který konal to, co se od něho očekávalo. To jsou věci, které bychom se od něho měli naučit.

Chci vám poděkovat, jménem naší augustiniánské komunity a jménem jeho rodičů a bratra, za tolik projevů lásky, blízkosti a podpory. Antonio vždy chtěl, aby naše farní komunity byly jednou velkou komunitou. Nyní se díky němu naše komunity více spojily. Je to i vzkaz Antonia pro nás všechny a vím, že on se za to teď u Boha přimlouvá.

Toto číslo Tolle Lege je malým pokusem poděkovat P. Antoniovi a zároveň malou vzpomínkou na něho. Víme, že on se teď za nás u Boha přimlouvá.

Milý Antonio, máme tě rádi. Budeš stále s námi!

P. Juan, OSA



Do konce tohoto měsíce je možno napsat do knihy kondolencí P. Antonia. Koncem září knihu pošleme jeho rodičům do Španělska. Kniha se nachází na vrátnici kláštera.

Kázání při mši za + P. Antonia Rivase (Palencia, 3. srpna 2017)

Dnes slavíme odchod do Života věčného, svátek, Vzkříšení, setkání našeho bratra Antonia s láskou milosrdného Boha. Ale není pochyb, že v našem srdci sídlí rozporné city: radost a smutek, mír a hoře. Fyzická smrt nás téměř vždy překvapí jako zloděj a přichází neočekávaně. A to se stalo Tonimu, jak důvěrně oslovujeme našeho bratra. Proto nám Ježíš říká: „Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí: Pravím vám, přepáše se, pozve je ke stolu a bude je obsluhovat,“ protože „Kdyby hospodář věděl, v které hodině přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu.“

Antonio si užíval posledních dní svého pobytu ve Španělsku, než se měl vrátit tam, kde byl jeho domov posledních dvacet let: Na Malou Stranu, do staré pražské čtvrti, do augustiniánského kláštera svatého Tomáše. Ale v tomto pozemském putování jej Otec pozval na cestu, která ho s Ním dovedla do opravdové vlasti, domu Božího, kam jsme všichni zvaní radovat se v plnosti věčné Lásky.

Dnes se cítíme jako Ježíš při smrti svého přítele Lazara: Pláčeme, protože jsme milovali Toniho (Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“). Naše slzy, jako ty Ježíšovy, odkrývají city v našich zlomených srdcích, která vyjadřují lásku tímto tak lidským způsobem. Bylo by ale nespravedlivé, kdybychom spolu s těmito slzami bolesti a smutku neviděli ty, které se vznášejí k Bohu jako modlitby díky. Jsou křehké a nepřiměřené, ale také přetékající láskou a něhou. Protože víme, že život je od Boha a pouze Jemu náleží.

Když se srdce rmoutí a temnota zahluje naši mysl... když se vytrácí smysl života a ten se stane nesnesitelným..., či když se objevuje krutá samota a tma, které nám nedovolují vidět jej, tehdy nastává okamžik, abychom se přiblížili s prostotou a pokorou k Ježíši a naslouchali v klidu jeho slovům: „Přijďte ke mně všichni, kdož jste unaveni a vyčerpani, a já vás občerstvím“... protože On je Světlo světa a kdo věří v Něj a důvěřuje Mu, nekráčí ve tmách.

Také když naše víra v Boha ochabuje a dáváme to najevo (často se to stává, protože nerozumíme), Ježíš nám vychází vstříc, aby nám řekl: „Ujišťuji vás: kdo naslouchá mému slovu a věří v toho, kdo mne poslal, obdrží život věčný a nebude postaven před soud, protože již přešel ze smrti do života“.

Otázka, kterou si klademe dnes, jako vždy je: Jsme opravdu lidé víry a důvěřujeme Bohu, nebo žijeme tak připoutáni k tomuto světu, že nevidíme za hranice toho, čeho se můžeme dotýkat či cítit? Mne utěšují Ježíšova slova k jeho učedníkům: „Ať se vaše srdce nestraňuje: věřte v Boha a věřte také ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, což bych vám řekl, že vám připravím místo?“

Svatý Augustin rozuměl lépe než kdokoliv jiný, že v tomto světě jsme „poutníci“, dnes bychom mohli říci, že jsme „emigranti“, kteří hledají zemi, v které mohou žít lépe.

Kdo je zoufalý, je schopen cestovat kilometry a kilometry, je dokonce připraven riskovat smrt v moři, dokud nenalezne novou zemi, ve které by mohl žít. Náš život v tomto světě je někdy těžký, jindy smutný, téměř vždy s obrovskými obtížemi... co Ježíš žil, co Toni poznal a co také my trpíme. Naše opravdová Vlast je v nebi, řekl svatý Augustin, a tam se obracíme... A dokud tam nedospějeme, naše srdce bude neklidné a nespočine v míru.

Toni, jeho život a jeho setkání s Otcem, jsou ve skutečnosti příležitostí, abychom objevili více Boha v životě, Boha milosrdného a soucitného, o němž nám hovoří papež František. Evangelium nám

dnes připomíná, že smrt, raději krok do života, vzkříšení, nám musí pomoci svěřit se milosrdnému a soucitnému Bohu a blahoslavenstvím evangelia v našem krátkém pobytu na tomto světě.

Proto bych rád, abychom se nyní sjednotili s bolestí Boha, s bolestí všech jeho dětí, které trpí, především nespravedlností svých vlastních bratrů. Připomínám zvláště africký kontinent, kde množství lidí je nuceno emigrovat při hledání trochy života. Afrika, místo utrpení a bolesti Boha... ale také vzpomeňme na jiné země, které trpí bídou způsobenou naším sobectvím. K hlásání božího království, které dává život, přispěl Toni svou prací a my jsme povinni spolupracovat jako věřící. Bude to naše práce na tomto světě, dokud nás jednoho dne Bůh nepovolá, abychom v Něm spočinuli navěky. Jako Maria si přeji „aby má duše velebila velikost Hospodina a náš duch aby se radoval v Bohu, našem Spasiteli“ ... i když Jeho cesty nejsou našimi, a Jeho důvody se neshodují s našimi, protože On, i přes naši malost a chudobu, nás vítá ve svém království.

Chtěl bych podtrhnout význam a dary Antonia v řádu svatého Augustina, který tak miloval a kterému odevzdal svůj život. Stal se členem španělské provincie. V ní žil v období formace (La Vid a Los Negrales). Letos, v měsíci červnu, slavil 25let svého kněžského svěcení, 31 let své profese. S radostí a vděčností si vzpomínám na den, kdy byl vysvěcen, protože poslední tři roky období jeho formace jsem byl jeho učitelem.

Strávil nejlepší léta svého života jako opravdový misionář v krásném, ale také ateistickém městě Praze, jeden a půl roku v opatství v Brně. Spolu s P. Juanem Provecho a Williamem Faixem a P. Miguelem Fuertesem a Miguelem de la Lastra se pokusil v nejkratší možné době obnovit augustiniánskou provincii v Čechách. Antonio byl člověk velmi inteligentní. Jeho kamarádi mu říkali "Cerebritito" (Mozeček, Hlavička). A věřící, kteří ho znali a sdíleli s ním jeho znalosti, mi při mnoha příležitostech říkali, že „mluvil česky velmi kultivovaně“.

Mně přímo tryská ze srdce báseň o darech, kterými Bůh obdařil Toniho. Užíval jsem si jeho přátelství a bratrství třicet let. Kromě toho, že jsem byl odpovědný za jeho formaci, byl jsem jeho profesorem, duchovním vůdcem a zpovědníkem. Miloval svou rodinu tak, že často se mnou o vás hovořil. Nade všechno se cítil vždy spojený se svým bratrem Robertem, se kterým již pobývá v nebeské vlasti. Byl vždy velkorysý. Zúčastnil se mnoha kongresů Řádu, Kapitul a setkání představených, především v Evropě. Byl schopný překladatel z různých jazyků: z češtiny, angličtiny, němčiny, italštiny... Bůh jej a nás požehnal. Chvála budiž Pánu, Bohu soucitnému a milosrdnému.

Antonio, stejně tak jako Marta v Janově evangeliu, stvrdil: „Ano Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který mu přijít na svět.“ „Ty jsi vzkříšení a život.“ V krátké zprávě, kterou mi dnes ráno poslali bratři z pražské komunity, Juan Provecho řekl: „Žijeme s nadějí“... Má odpověď: „My také!“ Díky, Pane za život našeho bratra. Nechť odpočívá ve věčném pokoji. AMEN.

Ať naše Matka Dobré rady oroduje za nás všechny a za Řád Svatého Augustina, aby se zmírnila naše bolest.

P. Alejandro Moral Antón
Generální převor OSA

Mám vás všechny rád

Milý Antonio,

ráno nám zavolala Hanka L. a řekla co se stalo v Santanderu...

.....

Zastavil se nám dech a nechtěli jsme uvěřit, jak se Hospodin rozhodl...

Neumíš si představit, co následovalo po této zprávě - tolik vpravdě smutných lidí jsem ještě neviděl...

Pořád se to snažím pochopit, ale moc mi to nejde, Antonio.

Dívám se kolem sebe, jak se litujeme, jak si přejeme, aby to nebyla pravda, jak čekáme na „zázrak“.

Jednou, když jsme si se spolubratry příliš nerozuměli, řekl jsi:

„Milí moji, mám vás všechny rád!“

Nechápal jsem v tu chvíli jak je možné mít rád někoho, kdo nám ubližuje...?

A ty jsi řekl: „Počkej, počkej...“, a pak ses jako vždy usmál...

Ten objímající úsměv zůstává v nás, jako otisk trilobita, a nedá se vymazat z paměti!

Neměl jsi rád pomlouvání, což přináší každé společenství, a nechtěl jsi soudit bližního. Vypadalo to na první pohled, jako bys nechtěl složitější problémy řešit. Ale nebylo to tak!

„To, že jsme zde spolu, není jen tak, to není náhoda, to je práce Hospodina!“ řekl jsi.

Tolikrát omílaná pravda, ale od tebe to bylo něco víc! Něco, čemu jsme opravdu uvěřili! Pochopil jsem, jak je těžké být dobrým pastýřem, který vyslechne, snaží se porozumět, najde si čas a ví, kde hledat tu pravou naději. Ten tvůj úžasný klid byl odzbrojující.

„Mám vás všechny rád!“

A potom, když jsi byl sám, byla poezie. Možná to mnozí neví.

Spojovalo nás to! Pamatuji si na diskusi o překladech milovaného Jana Skácela:

„Neúnavně po celý den sněží

jakoby chuligáni ubili lahvemi od piva

na nebesích labuť

a smutné peří dolů padalo.

A nestydím se ani za nehet

za svoji úzkost, Bože ty to víš“.

Milý Antonio, nevím jak jsi přeložil ty „chuligány“, tolik jsme o tom spolu hovořili...

A potom Nerudovy Povídky Malostranské, jako by to měla být zpráva o tom, jak se dostat z Palencie na pražskou Malou Stranu...

Neuvěřitelné Tajemství v celém Tvém pozemském putování!

Být básníkem a tvůrcem znamená být nablízku Hospodinu, dar, který jsem ti tolik přál.

Ach, ano, je mi to líto, že něco zůstalo nepřeloženo a nedorečeno!

Ale „Hospodin si prý vybírá ty z nás, kteří jsou připraveni“,

řekla mi sestřička Terezie ze Štěkně, když jsme se všichni v neděli tak smutní sešli.

Ach, ano, ale jak se s tím vyrovnat?

Nedovedeš si představit, kolik lidí tě mělo rádo – jak něžně jsi vstoupil do jejich životů!

Byl jsi ke všem otevřený, a tak často jeden obohacoval druhého.

Hned po poezii to byl sport, mnozí se nechtějí smířit s tím, že nám tě sport vzal...

Malomyslní...nepochopili tu krásu pod hladinou, ten tichý a úžasný svět, ve kterém si Stvořitel tak „vyhrál“.

Co může být víc, než být Rybářem? Vzpomínám si na výlet do Svaté země, na to jak ses těšil, že v Kafarnau na břehu Genezaretského jezera potkáš sv. Petra.

Nikdy nezapomenu na to dálkové objetí s někým tak blízkým a pro mne téměř dva tisíce let vzdáleným, v chrámu postaveném nad domem apoštola.

A potom ta úžasná mše sv. v Negevské poušti...

Snažím se pochopit, co všechno s tebou odešlo, teprve teď to umím docenit.

Bolí to, ale jsou ty plody, které jsi nám zde zanechal, jak řekl bratr Juan.

Jsou vykoupené bolesti, ale myslím, že bys řekl:

„Počkej, počkej... **Mám vás všechny rád! A už tolik netruchlete!**“

Píšu ti na chalupě v Klenovicích. Tady na Šumavě drobně prší.

Mysleli jsme na tebe při mši sv. s paterem Kájou ve Volarech...

„Mám vás všechny rád, i kdybyste byli se mnou nebo proti mně!“

Antonio, snažím se s tím smířit, ale moc mi to nejde...

A ještě něco, když jsme se viděli naposled, chtěl jsem se s tebou sejít a probrat pár věcí, které mne tížily a ty jsi mi řekl „Přijď, Zdenku!“

Můj milý Antonio, „nevím přesně kdy, ale určitě přijdu!“

Zdeněk K



Připomeňme si 100 let od narození rodáka Václava Víta Marečka

V úterý 4. září 1917 se Janu a Marii Marečkovým z Trpína narodil syn Václav, jako třetí z budoucích deseti dětí. Statku tehdy náleželo čp. 46, dnes čp. 45. O jedenáct let později přišel do vsi augustinián P. Alfons Mittnacht, aby nabral talentované mladé chlapce do konviktu (internátu) v Praze u sv. Tomáše na Malé Straně, kde by se jim dostalo kvalitní výchovy i vzdělání. Po doporučení od bysterského faráře byl malý Václav na žádost svou a svých rodičů přijat. Od placení školného v akademickém gymnáziu byl s ohledem na počet sourozenců osvobozen. V jedenácti letech se mu Prahou otvíral svět, který znal jen z dějepisu a obrázků. Domů do Trpína jezdil o vánočních a letních prázdninách.



Po složení maturitní zkoušky v roce 1936 se Václav Mareček rozhodl vstoupit do noviciátu (příprava na řeholní život) řádu augustiniánů a začal studovat teologii na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. O rok později na svůj svátek složil řádové sliby a přijal jméno Vít. Dne 20. 10. 1940 byl vysvěcen na kněze. Došlo k tomu předčasně, i když mu ještě nebylo 25 let, protože několik německých augustiniánů bylo z Prahy vyhoštěno a jako nepřítel Říše byl zatčen spolubratr P. Augustin Schubert, který se ještě v červenci téhož roku upracoval k smrti v koncentračním táboře v Dachau.

V těch dobách on sám a jeho rodina věděli, že ho nečeká lehká služba; jejich obavy vysvítaly z dopisů, které si posílali. Primice se konala v rodném Trpíně v kostele sv. Václava. Stále ještě zbývalo dokončit studia, ovšem mezitím byla výuka po zavření vysokých škol nacisty převedena do Břežan. Rok po promoci, v roce 1942, byl klášter vyklizen a v Praze zůstali pouze dva bratři, starající se o farnost. Přebývat mohli na bývalé faře u sv. Mikuláše na sousedním Malostranském náměstí. Během války měl P. Vít na starosti chlapce z konviktu, což mu zabíralo mnoho času. Jeden z tehdejších studentů na něj vzpomíná takto: „*V sobotu jsme pod jeho dozorem chodili do veřejných lázní na Klárově tělesně se očistit a zaplavat si. Vůbec nás doprovázel na všech delších cestách mimo klášter. Třeba vzpomínám na pěší pouť do Staré Boleslavi. Byla válečná doba a také potíže se stravováním. On nám přesto koupil cestou nějaké sušenky a ovoce, máje na mysli naše hladové krky. Byl vždy s námi a nenápadným připojením se k nám a navázáním hovoru se nás snažil uvádět do křesťanských ideálů tak nevtíravým způsobem, že jsme to ani nepostřehli. Osobním jednáním byl milý, nevtíravý, že ho měli všichni rádi.*“ V květnu 1945 doma tragicky zemřela jeho sestra Františka.

Po skončení války obnovovala zdecimovaná řádová komunita činnost i v kláštorech v pohraničí. P. Vít byl po odsunu německých řeholníků poslán na výpomoc do České Lípy. Snaha byla ztížena v roce 1948 a náhle ukončena v roce 1950. Řeholníci a řádové sestry byli v rámci tzv. akce „K“ nejprve soustředěni do velkých sběrných center, pak různě tříděni a posíláni na práci. P. Vít vzpomíná: „*Tehdy spadla klec. Čtvrtého května v noci nás odvezli do Oseka u Duchcova. Začali nás třídit a na podzim ti mladí, kteří neměli vojnu za sebou, nastoupili rovnou k praporům PTP, jak to ostatně zakusili i mnozí laici označení jako „nespolehliví“. Se zbytky různých řádů jsme se pod státní péči dočkali konce jara 1955. Z Oseka nás poslali [vykonávat zemědělské a lesní práce] do kláštera v Králíkách. Pak jsme dělali ve fabrice. Odtud vedla pro nás cesta do poloviční svobody přes nějakou manuální práci podle vlastního výběru. Se skupinkou pěti kněží jsme strávili jako lesní dělníci 13 let v lesním závodu Bílovec v poleší Hrabyně. Už byly unaveny nejen oběti, ty snad duchovně méně, ale i jejich bdělí strážcové. Pomalu jsme se vraceli ke své práci – jen tolerováni – přes pohraniční farnosti nebo službu v charitních ústavech.*“ Tak došlo k návratu k povolání.

Nejprve vypomáhal v pohraničí a v předjaří roku 1969 se na žádost biskupa Františka Tomáška vrátil ke sv. Tomáši na Malou Stranu. Zde byly v předešlém nadějném roce položeny dobré základy, takže když nastala tzv. normalizace, převládalo dále jarní počasí. „*Mimoto jsme si přinesli zkušenost ověřenou v přírodě, že totiž lze žít a pracovat i za extrémních vnějších podmínek a podle toho přizpůsobit svou činnost a počítat nejen se svými silami.*“ Na práci v Bílovci prý vzpomínal celkem kladně; byl rád, že mohl pracovat v lese a ne v dolech jako jiní. Po návratu do Prahy začal pracovat na obnově kostela a dokonce i přes silné protesty znovu zavěsil zvony. Kvůli jeho přesnosti a smyslu pro povinnost byl nazván pražskou legendou, podle které bylo možno si řídit hodinky.

V roce 1981 byl zvolen provinciálem (nejvyšším představeným) augustiniánů v Československu. V osmdesátých letech se také podílel na tajném svěcení kněží ve Východním Německu. Tamější kardinál Joachim Meisner dostal pokyn od Jana Pavla II. ke svěcení kněží pro Československo. V Praze byli tři kněží, kteří se tu a tam, jakoby náhodou setkávali s Meisnerem, který také tu a tam si jako velký milovník umění zajel na návštěvu Prahy. Jedním z těchto tří kněží byl P. Mareček. Oporou k této nebezpečné činnosti mu mohla být i korespondence s kardinálem Františkem Tomáškem.

Po revoluci obnovil P. Mareček třetí řád sv. Augustina (společenství laiků přidružených k řádu) a pravděpodobně vzhledem ke svému věku se v domovském klášteře stal výpomocným duchovním. Ani v posledních letech svého života nezahálel. Každý den v 11.15 sloužil mši svatou a poté četní kající využívali jeho služby ve zpovědnici, takže měl stěží čas dostavit se na oběd. Kdosi ho nazval zpovědníkem Prahy. Pravidelně se k němu prý chodil zpovídat např. herec Josef Kemr. Odpoledne bylo většinou zasvěceno intelektuální práci – překladům a bádání. Později odpoledne v sakristii vyučoval náboženství, latinu, němčinu, klasickou řečtinu nebo gregoriánský chorál. Bylo mu dokonce nabídnuto sloužit mši se Svatým Otcem, ale jak bylo jeho skromností a smyslem pro povinnost zapříčiněno, odpověděl: „*Jel bych rád, ale je tady toho tolik na práci.*“ Mezi tím, co měl na práci, bylo například řízení překladu Řehole pro komunitu. Nebylo prý snadné vymyslet pro něj dárek, který by obratem nedal dál, nýbrž si skutečně užil.

V předvečer Zeleného čtvrtku 7. dubna 2004 zahalil malostranský klášter smutek. P. Mareček zemřel ve svých nedožitých 87 letech. Jeho ostatky byly uloženy do augustiniánského hrobu na Olšanských hřbitovech v Praze. Jako památku na něj a dar rodné obci nechali spolubratři na náklady řádu zrestaurovat kříž s ukřižovaným Ježíšem v trpínském kostele.

Nezbývá, než vzpomínat. Líbí se mi slova Aleny Švejdové, kterou na prahu dospělosti tajně přivedl ke křtu. „*Nikdy s odpovědí nespíchal. Až v posledních pár letech, po mých neodbytných otázkách, vyprávěl o svém životě. Vždycky se pak omlouval, že mluví o sobě. Ale také se rád smál. Tak často jsme se i mezi slzami smáli a starosti odpadávaly jako směšná papírová závaží.*“ Osobně mi v hlavě utkvěla vzpomínka na návštěvu u něj v klášteře, kdy jsem na otázku: „*Jakpak se Vám daří, strýčku?*“ dostala odpověď s úsměvem: „*To víš, starý dřevo už jen hnije.*“ A pak s trochu lišáckým pobavením sledoval, že ve svých sotva dvaceti letech zmateně nevím, jak reagovat.

Alena Švejdová dodává: „*Byl statečný za války, byl statečný v komunismu, byl moudrý po revoluci.*“ Sám otec Mareček na svůj život vzpomínal následovně: „*To byla napřed válka, ať si každý vzpomene na to, co prožíval, no a my jsme to každý prožívali spolu s těmi lidmi. Pak těch necelých pět let mezi válkou a padesátým rokem, poté poměrně dost razantní postup proti církvi a proti všem intelektuálům, katolíkům a všem čestným lidem. Kdo se nechtěl ohnout, tak dostal.*“ A jak vzpomíná na komunismus? „*To už je historie. Na to se radši nevzpomíná... Je to v evangeliu. Každý den má svoje trápení. Jsme rádi, že to skončilo...*“

Podle rozpracovaného textu Václava Šustra: *Augustinián ve 20. století*
zpracovala s jeho souhlasem Veronika Tichá

Víš, že?...

* Ve čtvrtek 7.9. od 19:30 **modlitba Taizé**.

* **Fotografie** z letních akcí farnosti budou k prohlédnutí na webu farnosti:

www.augustiniani.cz

* **Požehnání dětí, učitelů a vychovatelů** na začátku školního roku bude při mši sv. v neděli 3.9. v 9:30 hodin

* Všechny **činnosti ve farnosti** začínají po prázdninách 18. září. Rozvrh bude zveřejněn na webu farnosti a na nástěnce kostela od 12.9.

* **Farní kalendář** můžete sledovat na naší internetové stránce www.augustiniani.cz

* V neděli **10. září** slavíme svátek sv. Mikuláše Tolentinského. Při mši sv. v 9:30 se budou žehnat chlebíčky sv. Mikuláše. Tuto neděli bude u nás pan biskup Karel HerbstSDB, který při mši sv. udělí **sv. biřmování**.

* Od **14. září** bude opět **mše svatá** v 19:00 hod, v pondělí – čtvrtek v kapli sv. Barbory. Každou středu během mše sv. se modlíme společně i Nešpory. Všichni jste zváni!

* Od 24. září znovu začne **výuka náboženství** pro děti od 5 do 10 let, která bude probíhat každou neděli po mši svaté v 9:30. Informační schůzka bude v neděli 17. září v 10:45 v refektáři. Přihlašovat své děti můžete až do 24. září u P. Juana.

* Zájemci přípravy na **biřmování** ať se hlásí u P. Jozefa.

* Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

* Setkání **farní rady** v úterý 13.9. od 19:30 hodin

* V tomto měsíci mají **narozeniny** tito naši farníci: **Miroslava Budišová 2.9., Jiří Hlída 5.9., Jiřina Poláková 12.9., René Paděra 20.9., Johanka Strítezská 24.9., Filip Verner 25.9., Radka Dybová 25.9., Tomáš Brčák 27.9.**

Modlitba za povolání do řádu augustiniánů

Modleme se k Pánu žně,
jenž volá muže a ženy, aby mu sloužili
v lásce.
(*Pauza pro tichou modlitbu*).
Všechna sláva a chvála Ti patří,
Bože pravdy, světlo našich srdcí,
vždyť Ty vedeš své lidi po cestách svatosti.

Pomoz těm, kdo jdou ve šlépějích
Augustinových,
aby Tě hledali vzájemnou láskou a
uctíváním

a aby byli služebníky Církve coby vzory
k následování pro druhé.
Osviť muže a ženy,
aby viděli krásu společného života
v duchu svatého Augustina
a posiluj je v této službě tak,
aby dílo, jenž jsi v nich začal,
bylo přivedeno k naplnění.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen

Krok za krokem

Bůh nestvořil svět a člověka v úplně hotovém stavu. Tvoří vesmír jako vývoj. Člověka a lidstvo tvoří tak, aby jeho poznání pozvolna rostlo a rozjasňovalo se. Jenom takto – krok za krokem – si člověk postupně uvědomuje, co je důstojné a spravedlivé. Tento vývoj patří k podstatě stvoření, je zamýšlenou součástí Božího plánu.

Bůh nežádá po dítěti, aby smýšlelo a jednalo jako dospělý. Dítě má právo být dítětem. Stejně je tomu ve vývoji každého jednotlivce i celého lidstva: prochází různými etapami a každá z nich v sobě zahrnuje aktuální konkrétní část pravdy. Bůh nežádá, abychom už dnes byli těmi, jimiž se máme teprve stát. V každé fázi vývoje nám ale poskytuje potřebné světlo k rozlišování toho, kudy a jak dál. Naším nynějším úkolem je udělat jeden konkrétní následující krok, k němuž nás vybízí. Není třeba považovat za ztrátu to, co už máme za sebou, postupujeme-li kupředu podle toho, o čem jsme vnitřně přesvědčeni, že je správné.

Nemáme hodnotit minulost podle svých současných poznatků. I v případě, že jsme skutečně někdy v minulosti jednali špatně, aniž jsme naslouchali svému svědomí a aniž jsme rozlišovali, můžeme všechno napravit ještě teď, konáme-li v daném okamžiku to, co pokládáme za správné. *Možnost žít v souladu s Boží vůlí nám zůstává vždycky otevřená. Možná je čas od času jeho vůlí, že nevíme, co máme dělat při dalším kroku. Svěřme mu svou nejistotu a přijmeme vlastní temnotu. Jsme-li k sobě i k němu zcela upřímní, v pravou chvíli pochopíme, co dělat dál.*

(úvahy z knihy Wilfrida Stinissena: "I dnes je den Boží", kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství v r. 2004, 224 s.).

Dobrou chuť!

Švestkový koláč

Přečetla jsem si recept na švestkový koláč, a protože je doba švestek, tak jsem ho hned vyzkoušela. Moc mi chutnal, tak snad bude chutnat i Vám.

Na těsto budeme potřebovat: 5 g instantního droždí, 3 dkg cukru krupice, 150 ml mléka, 40 dkg hladké mouky, ¼ lžičky soli, 2 vejce a 12,5 dkg másla.

Na posyp budeme potřebovat: 10 dkg mletého máku a 6 dkg moučkového cukru.

A dále potřebujeme asi 80 dkg švestek a drobenku, do které jsme přidali lžičku skořice. Mne naučila moje milovaná tchýně drobenku velmi rychlou a bezpracnou: 3 lžíce hrubé mouky, 3 lžíce cukru krupice a 2 lžíce oleje. Zamícháme a je hotovo.

Droždí necháme vzejít ve vlažném mléce s trochou cukru a pak vlijeme do mouky smíchané s cukrem a solí, přidáme vejce a vlahé rozpuštěné máslo. Uhněteme těsto a dáme ho kynout.

Po vykynutí těsto rozválíme, na velký plech dáme pečicí papír a těsto na něj rozprostřeme. Posypeme je mákem smíchaným s cukrem, poklademe vypeckovanými švestkami řeznou plochou nahoru a posypeme drobenkou.

Dětem přeji v novém školním roce hodně úspěchů a rodičům pevné nervy.

Dobrou chuť

Hanka

Pastorační program 2017/2018

Cíl: Jsme otevřená farnost: každý má u nás místo a radujeme se z jeho přítomnosti

Prostředky:

1. Utvoříme skupinu lidí, kteří budou mít na starost příchozí do našeho kostela
2. Jako augustiniánská farnost se více seznámíme se sv. Augustinem
3. Modlíme se společně za kněžská a řeholní povolání (vždy ve středu večer bude mše sv. za povolání).

Nové **úřední hodiny** farní kanceláře:

Pondělí: 10:00-11:30

Čtvrtek: 18:30-19:30

Změna ustanovení v farnosti od 15.8.2017

Administrátor farnosti:

P. Juan Provecho, OSA

Farní vikáři:

P. William Faix, OSA

(zodpovědný za anglicky mluvící v pražské arcidiecézi)

P. Jozef Ržonca, OSA

(zodpovědný za španělsky mluvící v pražské arcidiecézi)

P. Isabello Carloman, OSA

P. Imman Abellana, OSA

4. září

Panny Marie, Matky potěšující, patronky řádu a České provincie

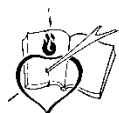
14. srpna 1439 požádal tehdejší generální představený augustiniánského řádu P. Gerhard z Rimini papeže Evžena IV., aby schválil pásové bratrstvo nejblahoslavenější Panny, založené při kostele sv. Jakuba v Bologni augustiniánem P. Cesariem. S tímto bratrstvem bylo sloučeno i jiné bratrstvo, založené rovněž při kostele sv. Jakuba v Bologni, bratrstvo Panny Marie Potěšující.

Papež Řehoř XIII. dne 15. července 1575 potvrdil toto sloučené bratrstvo pod názvem „Bratrstvo Panny Marie potěšující“ a za rok na to je povýšil na arcibratrstvo. Členové mohli obdržet tolik odpustků, že papež Kliment X. doporučil neapolskému místokráli Donu Petrovi: „Dejte se zapsat do pásového bratrstva svatého Augustina, v němž můžete získat všechny dosažitelné odpustky.“

10. září

Sv. Mikuláše Tolentinského, kněze

Svatý Mikuláš Tolentinský se narodil v polovině 13. století v Castro sancti Angeli v Pontanu (Macerata) v prosté rodině a do řádu vstoupil v mladém věku. Možná o něm říci, že to byl prostý řeholní kněz, plný lásky k bratřím a k Božímu lidu, a že věrně plnil, k čemu se sliby zavázal. Navštěvoval nemocné a chudé lidi, horlivě a pečlivě jim pomáhal a dokonce se nestyděl žebrať pro potřeby kláštera. Měl pověst výborného kazatele a rádi ho vyhledávali jako duchovního vůdce. Posledních 30 let svého života strávil v Tolentině a tam také zemřel 10. září 1305. Velmi vroucně se modlil za duše v očistci a obětoval za ně kající skutky. Proslavily ho zázraky. Do seznamu svatých ho zařadil papež Evžen IV. roku 1446. Jeho ostatky jsou uloženy v Tolentině v kostele jemu zasvěceném.



Pro vnitřní potřebu církve vydává

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2017

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme Vás o příspěvky